USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2022, č. j. OAM-59/ZA-ZA11-ZA17-2022, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 3. 2022, č. j. OAM-59/ZA-ZA11-ZA17-OPR-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 8. 2022, č. j. 32 Az 2/2022-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je turecký státní příslušník, který požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tvrdí, že měl ve své vlasti problémy se sousedy, protože jeho otec byl odsouzen za podporu organizace X. Rád by v České republice začal nový život.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, o které Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem rozhodl tak, že ji zamítl.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce nemá nárok na udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, protože není pronásledován pro uplatňování svých práv a svobod. Podle vlastních slov nemá žádné politické přesvědčení, není členem politické strany ani svůj odchod z Turecka takto neodůvodnil. Nemůže mít ani důvodnou obavu z pronásledování. Z Turecka odcestoval legálně a bez potíží, důvodem byl hněv ze strany

sousedů, především Arabů, vůči němu jako osobě kurdské národnosti. Žalobce dle vlastních slov nikdy neměl s tureckými státními orgány problémy, potíže se sousedy nenaplňují znaky pronásledování dle zákona o azylu. Žalobce nemá nárok na azyl za účelem sloučení rodiny, protože není rodinným příslušníkem azylanta. Žalovaný také dostatečně odůvodnil své správní uvážení, když žalobci neudělil azyl z humanitárního důvodu. Nemá ani nárok na doplňkovou ochranu, protože mu při návratu do Turecka nehrozí vážná újma.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným. Krajský soud se v napadeném rozsudku nezabýval tím, zda žalovaný konkrétně zjišťoval, jestli by stěžovateli jako Kurdovi byla v Turecku poskytnuta jakákoliv ochrana ze strany bezpečnostních složek. Žalovaný nepředložil objektivní podklady o tom, jak efektivně je poskytována ochrana příslušníkům kurdské menšiny v Turecku. Stěžovatel dále argumentuje složitou situací kurdské menšiny v Turecku a cituje z usnesení Evropského parlamentu k tomuto tématu.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu. Uvedl, že zjistil skutkový stav dostatečně, reagoval na důvody uvedené v žádosti, shromáždil dostatek podkladů a dal stěžovateli možnost se k nim vyjádřit a navrhnout jejich doplnění, což stěžovatel neučinil. Odkaz na usnesení Evropského parlamentu nezpochybňuje věcnou správnost závěrů v napadeném rozsudku. I přes jeho kritické vyznění je nutné žádost o mezinárodní ochranu posuzovat na základě individuálních okolnostní každého konkrétního případu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Ve věci stěžovatele však tyto podmínky naplněny nejsou.

[8] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud reagoval na všechny v žalobě vznesené námitky a dostatečně se s nimi vypořádal. Stěžovatelova argumentace obsažená v kasační stížnosti se soustředí jednak na nedostatečné zjištění skutkového stavu a jednak polemizuje se závěry krajského soudu o situaci kurdské menšiny v Turecku. Z těchto argumentů ale nijak nevyplývá, že by se krajský soud dopustil hrubého pochybení ve

výkladu hmotného či procesního práva. Krajský soud dostatečně odůvodnil, proč specificky stěžovatel nesplňuje s ohledem na konkrétní okolnosti jeho případu podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel v kasační stížnosti popisuje nepříznivou situaci kurdské menšiny v Turecku, nicméně pouze všeobecně konstatuje, že příslušníkům této menšiny není zajištěna rovnost v právech bez rozdílu. Jak ale správně krajský soud dodal s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, toliko samotná kurdská národnost u osoby státní příslušnosti Turecké republiky není bez dalšího důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud se již dříve problematikou Kurdů v Turecku zabýval a dospěl k závěru, že obavy z pronásledování jsou namístě zejména u politicky činných osob nebo osob zapojených do neúspěšného státního převratu. Odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, ze dne 15. 1. 2020, č. j. 1 Azs 358/2019-42, či ze dne 17. 12. 2020, č. j. 5 Azs 86/2020-34; podrobně se pak touto problematikou zaobíral např. v rozsudcích ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154, ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23, či ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27. Již dříve uvedl, že se „*zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.* (…) *obavy z pronásledování by mohly být namístě zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl*“ (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28).

[9] Dále taktéž naznal, že „*nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany*“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46). Nejvyšší správní soud se již vypořádal také s námitkou týkající se vývoje situace v Turecku po roce 2019, když zhodnotil tureckou vojenskou operaci „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie, která je pod kontrolou kurdských milic, že „*tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka*“ (usnesení ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 359/2019-50, či ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020-28). V usnesení ze dne 25. 8. 2020, č. j. 3 Azs 350/2019-78, Nejvyšší správní soud shrnul, že „*obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona*“.

[10] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že přezkum krajského soudu splňuje relevantní požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu, od níž se nijak neodchyluje (nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu) a krajský soud se nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň se kasační stížnost nedotýká právních otázek, které dosud nebyly či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[11] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že samotná snaha stěžovatele o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, či ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[12] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publikované pod č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2022

Mgr. Eva Šonková

předsedkyně senátu